

Arrest

nr. 71 078 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van advocaten F. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

M., P. (R.R.:...)

Geboren te M. op (...)

+ minderjarige kinderen B., S. (°...), D. (°...), R. (°...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9 ter - § 3 3 ° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

*Uit artikel 9 ter § 1, 4^e lid en artikel 9 ter § 3, 3 ° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid, de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. De standaard medische getuigschriften dd 23.05.2011 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede, derde en vierde verzoekende partijen, minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij, in eigen naam een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend.

2.2. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) na te gaan of de voormelde verzoekende partijen over de rechtens vereiste procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, wat tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

2.3. De tweede, derde en vierde verzoekende partijen zijn geboren in respectievelijk 2006, 2007 en 2009, zodat zij moeten worden beschouwd als infans zonder het vereiste onderscheidingsvermogen. Zij zijn derhalve niet procesbekwaam. Het beroep dat door hen werd ingediend is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Het enig middel luidt als volgt :

"Enig middel ontnomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten en van het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag van mevrouw M.P. niet ontvankelijk is wegens het motief dat het standaard medisch getuigschrift werd geen enkele uitspraak over de graad van ernst van de ziekte getoond bij de aanvraag;

Dat dit artikel 9ter, §1, alinea 4 van de Wet van 15 december 1980 schikt dat; "Hij protegeer overhandigt een medisch certificaat, van het type voorzien door het Koninklijk Besluit van 17.05.2007, dat per Arrest in de Ministerraad beraadslaagd werd. Dit medisch certificaat duidt de ziekte aan, zijn graad van ernst en de nodig geachte behandeling. "

Dat de verzoeker levert een van het type van medisch certificaat voor haar en haar dochter op 23/05/2011 die van de ziekte en van de ernst van de ziekte getuigt;

Dat het dus verkeerd is dat de tegenpartij het tegendeel beweert;;

Dat zijn aanvraag 9ter daarenboven vergezeld was van twee type van medisch certificaat uitgeschreven door DR. A.C. op 23/05/2011;

Dat dit document zonder betwisting toelaat vast te stellen dat de verzoeker aan gastritis, aan slokdarmontsteking en ook aan gynaecologische problemen lijden ;

Dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan mevrouw M. lijdt zeer ernstig is gezien als de behandeling wordt gestopt ei "verergering van de bloedarmoede" zal zijn,*

Dat bovendien dezelfde dokter, in een ander certificaat voor de dochter van de verzoekster, vaststelt dat B.D., haar dochter, aan renale problemen lijdt;

Dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is# het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan B.D. lijdt ernstig is gezien als ze zij door de chirurg zes maanden na haartoespraak moet herzien worden.

Dat men eveneens een néphrologique opvolging moet waarborgen;

Dat een terugkeer naar het land van oorsprong een verergering zou betekenen van de gezondheidstoestand van de verzoeker die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen;

Dat wegens alle hierboven vermelde redenen, het duidelijk is dat de genegenheid waarvan de verzoekster en haar dochter lijden zeer ernstig zijn en eendaangewezen medische behandeling vereist;

Aangezien dat mevrouw M.P. en haar dochter wensen ook om beter te begrijpen de moeilijke toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Rusland, om u te informeren de twee problemen van Rusland op het gebied van de gezondheidszorg. Inderdaad, kan dit dubbele probleem worden verklaard door vier punten als volgt:" Het eerste probleem waarop de gezondheidszorg wordt geconfronteerd is het gebrek aan mankracht. In Rusland zijn er slechts 418 artsen per 100,000 mensen, maar er zijn ongeveer 1,6 miljoen ziekenhuisbedden (ongeveer een bed voor 90 personen), zodat gezondheidswerkers niet kan helpen iedereen. De tweede reden voor de ontoereikendheid van de gezondheidszorg is dat ziekenhuizen slecht zijn uitgerust, die het gevolg is het derde punt dat de slechte staat van de gezondheidszorg onderdekking verklaart. Zoals reeds vermeld, de vergrijzing van de bevolking blokkeert een groot deel van de fondsen die worden toegewezen aan sociale diensten zoals gezondheidszorg. Dit heeft medische voorzieningen niet in staat om apparatuur aan te schaffen of voldoende salarissen betalen om hun medische staf. De vierde en laatste reden is dat het Russische systeem van de publieke gezondheidszorg is in een staat van verval is het onvermogen van veel Russen tot de gezondheidszorg die zij ontvangen veroorloven. De prijzen van de gezondheidszorg in Rusland dramatisch toe aan de groeiende vraag van het land in termen van kwaliteit medische behandeling te ontmoeten en de fundamentele kosten die niet worden gesubsidieerd door de overheid te dekken, heeft dit geleid naar de beste behandelingen buiten de financiële mogelijkheden van de meeste gewone Russische volk". [...]

Dat bovendien in een artikel uitgeschreven door de heer SERGEY Shishkin, doctor in de Economie en vicevoorzitter van de State University in Moskou (Stuk 4), staat dat "de afschaffing van de significante verschillen gevonden in diverse geografische regio's in termen van hun publieke financiering, dit leidt tot de ongelijkheid in de toegang tot zorg.

Per hoofd van de financiering van de publieke gezondheid in rijke en arme regio's van Rusland beschuldigt een differentieel 4 tot 5 keer, (...) Het is de verslechtering van de regionale differentiatie in termen van inkomsten, wat leidt tot verdere differentiatie van de toegang tot zorg. (...)Er zijn ook significante verschillen in het aandeel van de patiënten die een gratis hospitalisatieverzekering. Het aandeel van de patiënten het recht van vrije toegang tot de ziekenhuiszorg is het hoogst in resource-producerende regio's (74,2%), is het lager in minder ontwikkelde regio's (55,7%);

Dat de conclusie van dit papier formeel is wanneer de auteur beslist over de gezondheidszorg, omdat de Russische beweert dat, zelfs als "Rusland heeft aanzienlijke inspanningen om de gezondheidszorg te verbeteren ondernomen, (...) blijven ze onvoldoende op te lossen het grote probleem is de enorme sterfte en moeilijke toegang tot zorg. Factor van essentieel belang voor de

modernisering van de gezondheidszorg om succesvol te zijn is niet alleen om geld, maar hangt vooral af van het voortbestaan van de regering om een rationeel systeem van financiering van de uitkeringen en zorg te implementeren."

Dat ten slotte de gezondheidstoestand van de aanvrager vereisen specifieke behandelingen is die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst;

*Dat de verzoekster de aanvraag 9ter en de documenten waarvan sprake bij haar verhaal voegt;
Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;*

Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet geuit heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekster en haar dochter de welke aangepaste zorgen vereist;

*Dat het geleverde certificaat door de verzoekster voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;
Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E,C.R.M.;"*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de vaststelling dat de standaard medische getuigschriften die werden voorgelegd geen uitspraak tonen over de graad van de ernst van de ziekte . De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting blijkt evenwel dat zij onder meer doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 mei 2010 een aanvraag indiende tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag ging vergezeld van verschillende medische attesten en twee standaard medische getuigschriften van 23 mei 2011, respectievelijk met betrekking tot de verzoekende partij en haar minderjarige dochter D.

De verwerende partij stelt dat deze standaard medische attesten geen enkele uitspraak doen omtrent de graad van ernst van de ziekte, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

3.4. Het attest dat betrekking heeft op de eerste verzoekende partij maakt, onder B, diagnose en beschrijving van de aard en de graad van de ernst van de ziekte, melding van

" Anémie (niet leesbaar)

→ bilan gyneco

→ *Colonoscopie proposée par gastro vu anémie et tendance constipation* »

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat, zoals dat ook uitdrukkelijk is gesteld, het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals dat ook is aangegeven in het standaard getuigschrift. Het gestelde onder B, diagnose, voldoet hier geenszins aan. Het volstaat niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder de ernst ervan weer te geven. Waar de verzoekende partij stelt dat zelfs indien de ernst als dusdanig is opgegeven, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan zij lijdt zeer ernstig is gezien er melding wordt gemaakt van een verergering van de bloedarmoede indien de behandeling wordt gestopt, kan zij niet worden bijgetreden : het loutere feit dat een aandoening zou "verergeren", is op zich nog steeds geen indicatie van de graad van ernst ervan.

3.5. Het attest met betrekking tot de minderjarige dochter van de verzoekende partij, vermeldt onder B, diagnose en beschrijving van de aard en de graad van ernst van de ziekte :

"Néphropatie sur pyélonéphrites bilatérales liées à un reflux vésico urétéral".

Ook te dezen kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de graad van ernst van de ziekte niet blijkt uit de weergave van de aandoening alleen. De verzoekende partij stelt wel dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan zij lijdt ernstig is "gezien als ze zij door de chirurg zes maanden na haar toespraak moet herzien worden" en men een opvolging moet waarborgen, maar maakt hierbij niet aannemelijk dat het loutere feit dat een opvolging is voorzien van een medische conditie op zich de graad van ernst van deze conditie zou kunnen aantonen.

3.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de stukken van het dossier, heeft geconcludeerd dat de standaard medische getuigschriften geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van de ernst van de ziekte en de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

3.7.1. De verzoekende partij geeft voorts een uiteenzetting met betrekking tot de moeilijke toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Rusland en stelt dat haar gezondheidstoestand en deze van haar dochter specifieke behandelingen vereisen die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst en leidt daaruit een schending van artikel 3 van het EVRM af.

3.7.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.7.3. In eerste instantie stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Daarbij te worden gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

De verzoekende partij beperkt zich terzake tot een verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie of die van haar dochter. De loutere bewering dat hun gezondheidstoestand specifieke zorgen vereist die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst zonder meer voldoet uiteraard niet om een schending zoals aangevoerd aannemelijk te maken, nu vaststaat dat de verzoekende partij de graad van de ernst van haar aandoening en deze van haar kind niet heeft aangetoond en uit de door haar geciteerde bronnen blijkt dat in bepaalde regio's de vrije toegang tot de gezondheidszorg wel degelijk aanwezig is. Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS